

Posudek oponenta rigorózní práce Mgr. Jany Křížánkové na téma „Věcná břemena“.

Předmětná rigorózní práce obsahuje 118 stran vlastního textu, splňuje tedy po formální stránce nároky kladené na uznání práce jako práce rigorózní.

Zvolené téma je v teorii i praxi značně obtížné. Proto již samotnou volbu tématu práce hodnotím kladně a za to autorce vyslovuji pochvalu.

Mimo úvodní část se práce člení do šesti základních částí .

V části druhá autorka vymezuje pojem, druhy a funkce věcných břemen, jejich obsah a stručně zmiňuje i historický vývoj tohoto institutu na území České republiky Již v úvodu autorka směřuje, alespoň ve stručné podobě k vymezení věcných břemen v občanském zákoníku. Zde autorce spíše doporučil než vytkl, zařazení analýzu nové právní úpravy věcných břemen v občanském zákoníku a její přeřazení až na závěr práce v rámci analýzy budoucí právní úpravy. Uvedenou nesystematičnost však nevytýkám jako nedostatek práce ale spíše jako názor opomenuta a doporučení.

V části třetí se autorka zabývá otázkou vzniku věcných břemen, v části čtvrté analyzuje otázku změn věcným břemenem.

V části šestí se autorka zabývá otázkou zániku věcných břemen je otázkou jejich promlčení.

Konečně v sedmé části práce se autorka zabývá úplatnosti či bezplatnosti věcných břemen a jejich oceňováním.

Autorka na řadě míst práce i určité určitou nejednotnost judikatury a tuto porovnává s návrhem nového občanského zákoníku, ve znění existujícím v době zpracování práce. Tak například na straně 36 se zabývá otázkou právního názoru zda věcné břemeno je možné zřídit ve prospěch věci či vlastníka nemovitosti. Zde autorka cituje názor JUDr. Spáčila a uvádí, že uvedené rozpory by měly být průlomem úpravy v novém občanském zákoníku, když se domnívá, že záruku umožňuje zřízení věcného břemene ve prospěch spoluvlastníka zatížené nemovitosti.

A na straně 60 až 64 a autorka analyzuje otázku vzniku věcných břemen ze zákona a cituje známé judikáty Nejvyššího soudu i ústavního soudu.

Na straně 74 v posledním odstavci autorka autorka uvádí, že při od zániku věcného břemene rozhodnutím soudu není podle jejího názoru potřebné, aby soud petit žaloby převzal do výroku rozhodnutí o zrušení věcného břemene. Tato otázka není podle mého názoru jednoduše řešitelná. Otázka je, zda soud je či není v tomto případě vázán žalobním petitem. Z kogentních ustanovení o.s.ř. však vyplývá, že soud není vázán žalobním petitem v případě, kdy právní úprava vztahů účastníků řízení vyplývá z právního předpisu, což je především možné případě žalobce o

zrušení spoluvlastnického práva a zřízení výlučného vlastnického práva jednomu ze spoluvlastníků. Nejsem si zcela jist, zda tuto úpravu je možné, jak uvádí autorka, aplikovat i na odkazu na spory týkající se zrušení věcného břemene.

Na straně 86 až 87 a práce autorka polemizuje s názorem Nejvyššího soudu, podle něhož v případě zániku právnické osoby bez likvidace přechází na právního nástupce i věcné břemeno, a to spolu s majetkem likvidované společnosti. Zde se rovněž přikláním závěru kandidátky, že uvedené věcné břemeno přechází na právního zástupce nástupce, což vyplývá z povahy přeměna právnických osob.

V závěru práce při autorka poukazuje na mnohé sporné právní problémy v souvislosti s aplikací ustanovení zákona o věcných břemenech. Dotýká se tedy především absence ustanovení, která se týkají rozdělení či slučování věcných břemen a dotčených pozemků a uvádí praktické problémy.

Práce je napsána dobrým právním jazykem a obsahuje odkazy na použitou literaturu i judikaturou a obsahuje i bohatý poznámkový aparát.

Práci jako velmi dobrou doporučuji k obhajobě.

V Praze dne 9.9. 2012

JUDr. Tomáš Pohl